Tots els socis i lectors que escriguin i vulguin donar a conèixer les seves creacions, sempre d'extensió breu, poden fer-nos-les arribar a la seu del Centre d'Estudis Argentonins, plaça de l'Església, 4

GIRAGONSES

En acabat, ja descalça, s'asseu al banc de la cuina, les cames estirades al seu davant, i rebufa. El sol de tarda llisca avall per la finestra, i il·lumina els seus peus, llardosos d'haver feinejat al jardí. Les ombres bellugadisses dels arbres gairebé li fan pessigolles als dits. L'edat no perdona, pensa, aquells turmells que havien estat els més encisadors de la colla. Se'ls mira, se'ls remira i se'ls contempla, i es resigna posant-ne un sobre l'altre. Tampoc estan tan malament.

I ressegueix el raig de llum novament cap a la finestra. De fet, pensa, amb el pensament juganer de les dones cansades, de fet hi ha un miler de partícules de colors que ballen a dins del feix de llum, tot fent giragonses, caigudes en picat, cercles, reculades amunt i davallades suaus, remolins i més remolins... La respiració, és clar, és la seva pròpia respiració, la que remou aquell univers en suspensió: un remolí sobtat, i avall a poc a poc, novament un remolí, i avall molt lentament. L'aire, és això?, es pregunta la dona gairebé sense adonar-se'n. Tot el que ha quedat al descobert, aquell eixam de polseguera en ebullició, suspès en el feix de sol que travessa la cuina, tot això respirem? I exhalem? Bufa lleugerament i desencadena un gran enrenou, com una gran explosió, que després es calma. Bufa més fort, i provoca una veritable tempesta.

Ara l'aire s'ha fet invisible, tal com li han dit que havia de ser l'aire. Perquè el sol s'ha amagat darrera el magnoli. Però torna a aparèixer, de primer en fils de llum separats, com agulles de làser, com en el cine, i més tard... No, ara és un núvol, i després en vénen més, s'ha acabat. La dona s'aixeca amb mandra, badalla, i recorre mentalment els camins de la llum mentre prepara el sopar, se li ha fet un xic tard.

Anna Cabot

3 CONTES BREUS

Dignitat

Ell volia tastar el llit d'aquella dona.
–Vull tastar el teu llit –va dir ell.
–No! –va dir ella indignada.
I de per vida van continuar fent l'amor sobre la catifa persa.

* * *

Bilingüisme

–*Nuestras vidas son los ríos que van a dar en el mar* –va dir l'insigne poeta amb veu dramàtica.
–Sí –van dir el sastre i el fuster fent un bisbe.
–*Abrid paso; soy el novio de la muerte* –va dir el militar orgullós de no se sabia què.
–*Que Dios le haya perdonado sus numerosos pecados* –va dir el capellà amb sospitosa veu de flautí.
–Calleu. La millor oració és el silenci –va dir el savi amb veu pausada.
–*I a usted, quien le ha dado vela en este entierro?* –va dir indignat el poeta de la veu dramàtica.
–Ningú –va respondre el savi de la veu pausada.– Jo sóc el mort.

* * *

Amor etern

Ell volia tastar el llit d'aquella dona.
La va convidar trenta vegades a prendre cafè.
–Vull tastar el teu llit –va dir ell.
–Ai! quina gràcia –va dir ella divertida.
Però ell, resignat, va continuar convidant-la a cafè per la resta de la seva vida.

Enric Serras i Corominas